

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Urto/7/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014899001
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014899001.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom 22. januára 2015 v Bratislave, v trestnej veci proti odsúdenému P. M. pre zločin krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia na základe podania Spolkového Ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky z 19. augusta 2014 o odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Ntc 12/2014, z 28. októbra 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného P. M. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave na neverejnom zasadnutí konanom 28. októbra 2014 rozsudkom, sp. zn. 3Ntc 12/2014, rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov tak, že rozsudok Krajského súdu Eisenstadt z 12. mája 2014, sp. zn. 7 Hv 23/14w, sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky P. M., nar. XX. I. XXXX v V., trvale bytom V. XXXX/XX, XXX XX V., toho času v Justičnom zariadení Sonnberg, Rakúska republika, uznaný za vinného zo zločinu krádeže vlámaním za účelom zárobku podľa § 127, § 129 číslo 1, § 130 štvrtý prípad rakúskeho Trestného zákonníka, na tom skutkovom základe, že :

P. M. dňa 16. januára 2014 v obci Pama odňal cudzie hnuťelné veci pre pochybnosti v hodnote neprevyšujúcej 3 000 € a to W. a N. I. s úmyslom sa ich privlastnením protiprávne obohatiť a so zámerom si opakovaným páchaním ťažkých krádeží vlámaním zabezpečiť stály príjem (§ 70 rakúskeho Trestného zákonníka), urobil tak vlámaním sa do budovy, a to tak, že rozbil sklo dverí terasy na strane záhrady, prehľadal dom a privlastnil si dva mobilné telefóny, jedny slúchadlá, jeden digitálny obrazový rám, jeden rádiobudík, jednu čiernu peňaženku, jeden kartón cigariet, dvojce slnečné okuliare, štyri retiazky na krk, päť príveskov, dva náramky, deväť párov náušnic, jedny náramkové hodinky ako aj

štyri prstene v už nezistiteľnej celkovej hodnote 3 338,99 €,

a bol odsúdený podľa § 130 rakúskeho Trestného zákonníka na trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona Slovenskej republiky sa na výkon tohto trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas a riadne odvolanie odsúdený. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že s rozhodnutím prvostupňového súdu nesúhlasí, pretože krajský súd mal množstvo dôvodov na odmietnutie uznania a výkonu jeho rakúskeho rozsudku. Poukázal na ust. § 16 ods. 1, § 4 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z.z. a na to, že je síce zatiaľ štátnym občanom Slovenskej republiky, no už nemá trvalý ani obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky a nemá žiadne pracovné ani sociálne väzby na území Slovenskej republiky, ktoré by mohli nejako prispieť k uľahčeniu jeho nápravy (so sestrou nekomunikuje, matka ho bola jedenkrát navštíviť, aby mu oznámila, že ho odhlasuje z trvalého pobytu).

Namietal skutočnosť, že krajský súd pri rozhodovaní disponoval neúplným rakúskym rozsudkom. Rakúska republika neoznačila ani jednu z kategórií trestných činov uvedených v § 4 ods. 2, ods. 3 zák. č. 549/2011, rakúsky rozsudok neobsahuje výrok o zaradení do výkonu trestu odňatia slobody. S týmito skutočnosťami sa krajský súd v odôvodnení rozsudku nevysporiadal. Na území Slovenskej republiky nemá trvalý pobyt a nechce tu vykonávať trest odňatia slobody, pretože všetkých príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže považuje za zaujatých, vzhľadom na tú skutočnosť, že keď bol v Slovenskej republike vo výkone trestu odňatia slobody podával na nich rôzne sťažnosti a môže preto od nich očakávať snahu pomstiť sa mu. Na územie Slovenskej republiky sa už nechce nikdy vrátiť ako slobodný občan a už vôbec nie na výkon trestu odňatia slobody.

Poukázal na iný režim možnosti prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody podľa rakúskeho Trestného zákonníka a slovenského. Podľa rakúskeho Trestného zákonníka môže podať novú žiadosť o podmienecné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody už po 1 mesiaci od jej zamietnutia, podľa slovenského Trestného zákona až po roku, čo je pre neho nevýhodné. Žiadal, aby súd bral do úvahy aj to, že v Rakúsku vo výkone trestu odňatia slobody má stabilnú prácu, ktorá je hodnotená oveľa viac ako na Slovensku, predložil súdu potvrdenie o výške jeho odmeny a žiada, aby súd bral do úvahy to, že navštevuje v rámci výkonu trestu odňatia slobody kurz nemčiny.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok, rozhodol o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia a ponechal ho vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúsku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, proti ktorým odsúdený podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

V ustanovení § 4 zák. č. 549/2011 Z.z. sú stanovené podmienky, kedy možno v Slovenskej republike uznať a vykonať cudzí rozsudok. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že všetky podmienky stanovené v § 4 zák. č. 549/2011 Z.z., pre uznanie boli splnené. V § 16 citovaného zákona sú stanovené podmienky, kedy súd môže rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia. Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal aj so skutočnosťami, pre ktoré možno rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia a správne skonštatoval, že nezistil dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

Skutočnosti, ktoré uvádza odsúdený v odvolaní, že nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, lebo mama mu oznámila, že ho z neho odhlasuje, má lepšie podmienky na prácu v Rakúsku, lepšie podmienky na rozhodnutie o podmienecnom prepustení, má zlé vzťahy s príslušníkmi Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky, nie sú žiadnymi skutočnosťami, ktoré by mohli byť prekážkou pri rozhodovaní o uznaní a vykonaní cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky, a nie sú ani

skutočnosťami, ktoré by mohli byť dôvodom na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

Na zmenu rozhodnutia prvostupňového rozsudku nestačia ani ďalšie skutočnosti, ktoré uvádza odsúdený v odvolaní, že nesúhlasí s vydaním, pretože chce vykonávať trest v Rakúskej republike a že krajský súd rozhodoval na základe neúplného rozsudku z Rakúska, ktorý obsahuje skrátené odôvodnenie a neobsahuje výrok o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody. Aj s týmito skutočnosťami sa krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal a najvyšší súd sa s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu v tomto smere stotožňuje.

Najvyšší súd poukazuje na čl. 6 bod 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že ak sú splnené ostatné podmienky na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, súhlas odsúdenej osoby na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu sa nevyžaduje.

Uznaniu rozhodnutia neprekáža ani zrušenie trvalého pobytu na území Slovenskej republiky, pretože odsúdený je stále občanom Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne dôvody na zrušenie prvostupňového rozsudku a preto odvolanie odsúdeného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.